

ROZBORZYĆ (6) *vb pf*

rozborzyć (6), [**rozburzyć**].

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w roz- oraz borzyć).

*fut 1 sg rozborzę (1). ◇ [2 sg rozborzysz.] ◇ 1 pl rozborz(e)my (1). ◇ praet 3 sg m rozborzył (2).
◇ 3 pl m pers rozborzyli (1). ◇ imp 2 sg rozb(o)rz (1).*

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w.

Zniszczyć, spustoszyć [co] (6) :

*Przen (1) : Terás prošto wiédzmy że w iego zakamionałem fercu/ duch święty [...] nic nieważył/
A iefligo co rułzało/ to włyzyłtko czart/ przes iego przyiacioły do grontu rozborzył. MurzHist D.*

a. *O budowlach: rozwalić, zrujnować; delere, disperdere PolAnt (5) : LubPs C3; Abowiem
rozborzemy mieyłce to [tj. Sodomę] BibRadz Gen 19/13, Gen 13/10, Mich 5/14; Oni wnet rzućiwły
fie gwałtem rozborzyli kościoły BielKron 300.*

[Przen: [do Chrystusa:] śmierć odnieśiefz/ ále piekło rozburzyłz. BzowRóż 57.]

Synonimy: a. rozruszyć, rozrzucić.

Formacje współrdzenne cf BURZYĆ.

Cf ROZBORZENIE, ROZBORZONY

KW, (LWil)